

Přikývla jsem. „Fajn, ale pak ti musím ještě něco povědět.“
Sven zmizel uvnitř.

Dívala jsem se za ním. Byl to vážně ten nejúžasnější kluk pod sluncem. Byla jsem šťastná, že se mezi námi všechno urovnalo.

Když se objevil Justus, můj první kluk, a Lucila mě zblblá svými řečmi o první lásce, na kterou prý člověk nikdy nezapomene, Sven a já jsme se po delších peripetiích rozešli.

Teď jsme ale byli zase spolu. A já byla zamilovanější než kdy předtím!

Čekala jsem před cukrárnou vedle stolku. Štěstím se mi točila hlava a špičkou boty jsem kreslila na zemi srdíčka. Tohle člověk dělává, když je po uši zamilovaný. Alespoň se to tak píše ve všech příslušných časopisech pro teenagery.

Pevně jsem si předsevzala, že po zbytek dne už neudělám žádnou botu. V tom jsem totiž neporazitelná mistryně světa.

Sklopila jsem oči k zemi a vedle sebe jsem uviděla Svenovy tenisky a džíny. Aniž jsem se na něj podívala, zavěsila jsem se do něho a táhla ho pryč. Chtěla jsem mu povědět, jak hloupě jsem se chovala a že je mi to všechno moc líto a že se opravdu polepším. Protože mi bylo trošku trapně, mluvila jsem do země.

„Seš ten nejtípnější, nejmilejší a nejvíc zmatkuodolný kluk, jakého jsem kdy potkala. S tebou je prostě všechno zábava. Tvoji jedinou chybou je, že tě má ráda i moje máma. Ale jsem ochotná nad tím přimhouřit oko. I když si myslím, že matky by se kvůli klukovi své dcery měly rozčilovat a ne aby se jim prostě jen líbil. Ne, nic neříkej. Prosím, ještě jsem neskončila. Já vím, chovala jsem se fakt nemožně a moc mě to mrzí. Každopádně jsem ráda, že jsme zase spolu a...“

„Bellisima, scusa, ale já muset zpátky a pracovat,“ přerušil mě neznámý hlas.